

tako, se nam tudi ni bati usode, ki bi nas po logiki avtorjevega zgodovinskega zakona morda morala zadeti — medtem ko so drugi narodi začeli z gospodarstvom in politiko, končali pa s kulturo, bomo morali mi nehati s kulturo, da bi pristali v gospodarstvu in tehniki. Kaj takega se seveda prav lahko zgodi, vendar ne zaradi kake posebnosti slovenskega naroda, ampak zato, ker bo njegova usoda podobna usodi vseh drugih narodov sveta — kar pa seveda še ni tako zelo gotovo.

Skratka, namesto v sfero stvarnih dejstev, primernih dozorelosti zgodovinskega naroda, nas je avtor popeljal v tipično mitologijo nedozorelega narodnega čustvovanja. Prav ta nepričakovani izid vsiljuje vrsto neprijetnih vprašanj. Ali je izganjanje mitologij iz slovenskega socialnega in kulturnega prostora samo uvod v izdelovanje novih, toda za stopnjo preprostejših in bolj naivnih? Je slovo od starih mitov vesela priprava za nove? Ali pa je izganjanje mitologij že tudi samo po sebi pravzaprav samo mitologija?

J. K.

KABALA

Delo je 11. februarja letos prineslo članek ZAŠČITA ZA MANJŠINE. Prav vsakdanja, poučna, skopo razložena reč o odnosih med nami in Italijo po beneškem srečanju med Tepavcem in Morom. Skoraj prazna — če ne bi kratkočasila *sestava delegacije*, ki je spremljala zunanega ministra.

Bom prepisal iz Dela: »Na jugoslovanski strani so se pogovorov udeležili še pomočnik državnega sekretarja *Ilija Topalovski*, naš veleposlanik v Italiji *Srdja Prica*, šef kabineta državnega sekretarja *Aleksander Demajo*, posebni svetovalec državnega sekretarja *Zvonko Perišić*, načelnik politične uprave v državnem sekretariatu za zunanje zadeve *Nikola Mindić* in drugi«.

Torej — *in drugi*. Jah, očarljivo.

Kolikor vem, se je Tepavac v Italiji med drugim pogovarjal sicer o državnih mejah, pa vendar o tistih, ki potekajo po *slovenskem ozemlju*. O meji, ki je hkrati meja *slovenske* republike. O manjšini, ki je — na italijanski strani — *slovenska*. Mar ni tako? In ker tako je, se sprašujem: ali ne bi bila (praktična in moralna) dolžnost zunanjega ministra, da vzame v svojo delegacijo *tudi* Slovence? ... Morebiti jih pa pravšnjih nimamo? ... Morebiti je vse vodstvo slovenske republike in vsa slovenska politika dobra in primerna samo za, kaj vem, provincialne, obrobne, neodločilne, nevažne in nezanimive zadevščine? Za to, kak prideluje se krompir najbolji? Morebiti pa smo tolikanj za plotom in *po-hlevni*, da bi zaškripalo, če bi *naši* ljudje v *tudi naših* vprašanih stopili na diplomatski parket in za diplomatsko mizo?

Prestrašen in ponižno se sprašujem: anti so *vsaj* šoferji v Tepavčevi delegaciji, ki je razpravljala z Italijani o *tudi* slovenskih rečeh, bili Slovenci?

Spodobilo bi se.

Hkrati pa se več ne čudim, da so dogodki na Koroškem tolikanj v piko presenetili jugoslovansko diplomacijo. In da so diplomati, zaradi teh dogodkov soočeni z ljubljanskimi študenti, napravili tako strašljiv vtis neinformiranosti, tolikanj — sem slišal — klavrn vtis.

Naša diplomacija se zatrese, se razburi, se požene kakor valjni mlin, če se zlomi dateljnova palma v ne vem kateri bratski afriški oazi — *naši* problemi pa so zanjo kot na moč mimo grede. *Politični realizem*. Seveda. Je *zaspanost* še politični realizem? In *zaskrbljenost* — je sentiment? Preveč krvi in čustev je namreč steklo tam ob tistih mejah spričo igric, ki se jih danes izvoljenci gredo. Škoda se bo pokazala, kakor zmeraj, jutri zjutraj.

Ko nas bo spet kdo zbudil.

Saša Vuga